

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 28. avgust 2015. godine
Ref.br.: RK 828/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI167/14

Podnosilac

**NTP Unio Commerce
Zelqif Berisha, vlasnik**

**Ocena ustavnosti presude AC-I-13-0045-A0001 Žalbenog veća Posebne
komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku
agenciju za privatizaciju od 26. juna 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je NTP Unio Commerce, sa sedištem u opštini Đeneral Janković, čiji je vlasnik g. Zelqif Berisha. Podnosioca zahteva zastupa g. Alexander Borg Olivier, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu AC-I-13-0045-A0001 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS) od 26. juna 2014. godine, kojom je potvrđena presuda C-I-12-0042 Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Specijalizovano veće PKVS) od 20. marta 2013. godine.
3. Osporena presuda je uručena podnosiocu zahteva 14. jula 2014. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su, navodno, povređena prava podnosioca, garantovana članom 3. [Jednakost pred Zakonom], članom 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje], članom 32. [Pravo na Pravno Sredstvo], članom 46. [Zaštita Imovine] u vezi sa članom 53. [Tumačenje Odredbi Ljudskih Prava] i članom 54. [Sudska Zaštita Prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i prava garantovana članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP) i članom 1. [Zaštita imovine] Protokola br. 1 EKLJP.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članovima 113.7 i 21.4 Ustava i članovima 29. i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 14. novembra 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 24. novembra 2014. godine, predsednik Suda je imenovao sudiju Kadri Kryeziua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Ivan Čukalović.
8. Dana 26. novembra 2014. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva PKVS i Kosovskoj agenciji za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP).
9. Dana 8. decembra 2014. godine, Sud je odlučio da odbaci zahtev za privremenom merom (vidi: odluka o privremenoj meri KI167/14, objavljena 17. decembra 2014. godine).

10. Dana 9. decembra 2014. godine, Sud je poslao kopiju ovog zahteva radi informisanja podnosioca zahteva u slučaju KI168/14, kada je presuda AC-I-13-0045-A0001 Žalbenog veća PKVS od 26. juna 2014. godine osporena.
11. Dana 2. februara 2015. godine, podnosilac je podneo kopiju hitnog zahteva, koji je dostavio PKVS, tražeći „[...] da se odmah naloži obustava svih postupaka za likvidaciju, sve dok Ustavni sud Kosova ne donese svoju presudu u vezi sa preduzećem „NewCo Grand Hotel Priština.”
12. Dana 26. juna 2015. godine odlukom predsednice Suda, Ivan Čukalović je imenovan za sudiju izvestioca umesto Kadri Kryeziua, kome je mandat sudije Ustavnog suda okončan 26. juna 2015. godine.
13. Dana 26. juna 2015. godine, odlukom predsednice Suda, Arta Rama-Hajrizi je imenovana za člana Veća za razmatranje umesto Envera Hasanija, kome je mandat sudije Ustavnog suda okončan 26. juna 2015. godine.
14. Dana 6. jula 2015. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu, u punom sastavu, da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

15. Godine 2005. Kosovska poverenička agencija (u daljem tekstu: KPA) je pokrenula „posebni spin off” za prodaju, putem privatizacije, objekata Hotela Grand u Prištini.
16. Nakon okončanja procesa nadmetanja, provere dokumentacije i parnice u Posebnoj komori, KPA je proglasila podnosioca zahteva pobednikom tendera.
17. Dana 10. avgusta 2006. godine, KPA je zaključila ugovor sa podnosiocem zahteva o prodaji celog akcijskog kapitala Novog preduzeća Grand Hotel DOO (u daljem tekstu: Grand Hotel). Kao posledica toga, akcije su registrovane u Ministarstvu za trgovinu i industriju na ime preduzeća NTP Unio Commerce.
18. Ugovor zaključen između KPA i podnosioca zahteva obavezuje podnosioca da ispuni određene uslove propisane Sporazumom o obavezama. Ovi zahtevi su uključivali obavezu da izvrši određena finansijska ulaganja u zgradu Hotela Grand i da zadrži i zaposli određeni broj radnika u određenom vremenskom periodu. Neuspeh u ispunjenju ovih obaveza može dovesti do toga da se povuku akcije podnosiocu zahteva.
19. Dana 31. maja 2012. godine, Odbor direktora KAP-pravnog naslednika KPA, utvrđuje da podnosilac zahteva nije postupio u potpunom skladu sa obavezama o zapošljavanju i investiranju koje su bile definisane u Sporazumu o obavezama. Stoga, KAP je jednoglasno odlučio da izvrši opoziv akcija i time povuče sve akcije od NewCo Grand Hotel DOO, koje su kupljene od strane podnosioca zahteva.

20. Kao rezultat odluke Odbora direktora KAP, akcije i objekti Hotela Grand su prešle pod upravu KAP.
21. Dana 8. juna 2012. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Specijalizovanom veću PKVS. Podnosilac je podneo i zahtev za privremenom merom, tražeći od Specijalizovanog veća PKVS da zaustavi KAP od otuđenja akcija Hotela Grand bilo kojoj trećoj stranki, sve do donošenja pravosnažne odluke u vezi sa meritumom tužbe.
22. U svojoj tužbi, podnosilac zahteva osporava validnost odluke Odbora direktora KAP od 31. maja 2012. godine da izvrši opoziv akcija Hotela Grand. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi: *“U skladu sa članom 6.2 sporazuma o obavezama, povlačenje akcija vrši samo pismenim uputstvima Organa za sprovođenje i u skladu sa članom 1 Sporazuma o obavezama, vezano za definiciju „Organa za sprovođenje“ u slučaju da Specijalni predstavnik Generalnog sekretara (SPGS) više ne postoji, biće zamenjen arbitražnim tribunalom, formiran u skladu sa postupcima propisanim u tački 9.3.2 (b) Sporazuma.”*
23. Dana 29. juna 2012. godine Specijalizovano veće PKVS je (rešenje C-I-12-0042) odbilo zahtev za privremenom merom i obrazložilo da za navedeni predmet nema pokazatelja da bi neposredna i nepopravljiva šteta mogla biti izazvana, a koja ne bi mogla na razuman način da se finansijski kompenzuje.
24. Kao rezultat žalbe podnosioca protiv odbijanja privremene mere, 27. septembra 2012. godine Žalbeno veće PKVS je (rešenje AC-I-12-0042) žalbu podnosioca usvojilo kao delimično osnovanu i odlučilo: *“Zabranjuje se Kosovskoj agenciji za privatizaciju otuđivanje akcija New Co Hotel Grand trećoj stranki sve dok se ne donese konačna odluka zasnovana na meritumu tužbe.”*
25. Dana 20. marta 2013. godine Specijalizovano veće PKVS je (presuda C-I-12-0042 od 20. marta 2013. godine) odbilo tužbu podnosioca zahteva kao neosnovanu, smatrajući da su povrede Sporazuma o obavezama koje je načinio podnosilac bile teške i da je odluka KAP da povuče akcije Hotela Grand bila važeća.
26. Specijalizovano veće PKVS dalje smatra da je KAP, na osnovu Zakona o Kosovskoj agenciji za privatizaciju br. 04/L-034 (u daljem tekstu: Zakon o KAP) s pravom preokrenuo prodaju vršenjem opoziva akcija i da je Zakon o KAP, koji je zamenio Kosovsku povereničku agenciju sa KAP, važeći Zakon Kosova.
27. Podnosilac zahteva je uložio žalbu Žalbenom veću PKVS zbog bitnih povreda postupka, pogrešnog utvrđivanja činjenica i pogrešnog tumačenja materijalnog prava.
28. Konkretno, podnosilac zahteva tvrdi: *“[...] u skladu sa članom 6.2 sporazuma o obavezama, povlačenje akcija vrši samo pismenim uputstvima Organa za sprovođenje i u skladu sa članom 1 Sporazuma o obavezama, vezano za definiciju „Organa za sprovođenje“ u slučaju da Specijalni predstavnik Generalnog*

sekretara (SPGS) više ne postoji, biće zamenjen arbitražnim tribunalom, formiran u skladu sa postupcima propisanim u tački 9.3.2 (b) Sporazuma. Tužilac naglašava da ugovor jasno upućuje na nezavisan i nepristrasan tribunal, koji će utvrditi da li su stranke ispunile svoje ugovorene obaveze. Tužila dalje navodi da Kosovska agencija za privatizaciju (KAP) kao pravni naslednik KPA jedino ima pravo da traži od Organa za Sprovođenje dozvolu da vrši opoziv akcija, a ne da povuče prodaju jednostranom odlukom. Isti će se propisati i u „Pismu za ovlašćenje prenosa vlasništva nad akcijama“ potpisan od strane tužioca”.

29. Dana 26. juna 2014. godine Žalbeno veće PKVS je odbilo, kao neosnovanu, žalbu podnosioca i potvrdilo presudu Specijalizovanog veća PKVS (C-I-12-0042 od 20. marta 2013. godine).
30. U svojoj presudi, Žalbeno veće PKVS smatra da su svi argumenti izneti u žalbi dobro razmatrani od strane Specijalizovanog veća i da je tužba podnosioca odbijena na pravičan način.
31. U vezi sa tvrdnjom podnosioca zahteva da „u slučaju da Specijalni predstavnik Generalnog sekretara (SPGS) više ne postoji, biće zamenjen arbitražnim tribunalom, formiran u skladu sa postupcima propisanim u tački 9.3.2 (b) Sporazuma“, Žalbeno veće je utvrdilo sledeće:

„Odbor direktora tuženog je mogao da punovažno izda povlačenje akcija. Njemu nije bilo potrebno pismeni nalog od SPGS kao što se propisuje članom 6.2 Sporazuma o obavezama i nije mu bilo potrebno prethodna arbitraža. Oba uslova su ukinuta članom 31.4 Zakona o KAP. Nadležnost SPGS-a je zakonom prenetu Odboru direktora tuženog. Istina je da su članom 31.4 Zakona o PAK-u ugovorene dužnosti i prava strana u Sporazumu o obavezama izmenjene. Tužilac gubi mogućnost da SPGS ne naloži opoziv akcija i takođe gubi pravo da stupi u arbitražu u slučaju da SPGS više ne postoji ili – kako u stvari ispadalo – izvršne kapacitete, koje je on imao u vreme kada je ovaj sporazum potpisan, više ne postoje.

32. Shodno tome, Žalbeno veće PKVS je zaključilo sledeće:

“[...] Žalbeno veće smatra da tužilac nije suštinski ispunio uslove određene sporazumom o obavezama i njihovo neispunjenje predstavlja tešku povredu ugovorenih obaveza sporazuma (što je preduslov za odbijajuću odluku) i ovde ni sam tužilac nije imao nijednu suprotnu tvrdnju. Žalbeno veće je na osnovu spisa predmeta utvrdilo da je tužena dostavila nekoliko podnesaka tužiocu, upozoravajući ga o isteku rokova za ispunjavanje obaveza, čak se mogu naći i kazne u vezi s tim, međutim, tužilac nije uspeo da ispunji obaveze date sporazumom”.

Navodi podnosioca

33. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu presudom Žalbenog veća PKVS (AC-I-13-0045-A0001 od 26. juna 2014. godine), potvrđujući presudu Specijalizovanog veća PKVS (C-I-12-0042 od 20. marta 2013. godine) povređena prava garantovana članom 3. [Jednakost pred Zakonom], članom 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje], članom 32. [Pravo na Pravno Sredstvo], članom 46. [Zaštita Imovine] u vezi sa članom 53. [Tumačenje Odredbi Ljudskih Prava] i članom 54. [Sudska Zaštita Prava] Ustava, kao i prava garantovana članom 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP i članom 1. [Zaštita imovine] Protokola br. 1 EKLJP.
34. U tom smislu, tvrdnje podnosioca zahteva treba podeliti na sledeći način:
- tvrdnje u vezi sa povredom principa jednakosti
  - tvrdnje u vezi sa povredom zaštite imovine i
  - tvrdnje u vezi sa povredom prava na pravično suđenje

Tvrdnje u vezi sa povredom principa jednakosti

35. Podnosilac zahteva tvrdi povredu člana 3. [Jednakost pred Zakonom] Ustava.
36. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi da je princip jednakosti povređen zbog nejednakog tretmana podnosioca u postupku pred PKVS, suđenja od strane PKVS izvan delokruga tužbe podnosioca i primene Zakona o KAP od strane PKVS.
37. Kao prvo, podnosilac zahteva tvrdi da je PKVS dozvolio KAP, kao tužene u postupku, da iznese dokaze i argumenate da bi opravdala svoju odluku za povlačenje vlasništva podnosioca nad Grand Hotelom. Podnosilac zahteva smatra da je time PKVS povredila njegovu poziciju i na taj način je, navodno, stavljen u nepovoljan položaj. Prema tome, podnosilac zahteva zaključuje da je PKVS povredila prava podnosioca garantovana članom 3. Ustava.
38. Kao drugo, podnosilac zahteva tvrdi da je PKVS prevazišla delokrug tužbe podnosioca i odgovorila na tvrdnje KAP-a, kao tužene, koja zaključuje da je podnosilac zahteva izvršio tešku povredu obaveza. Podnosilac zahteva, u nastavku, tvrdi da je PKVS sudila slučaj tako što nije pružila podnosiocu jednaku priliku da se bavi činjenicama i tvrdnjama podnetim od strane KAP-a. Dakle, podnosilac zahteva zaključuje da je PKVS povredila princip jednakosti.
39. Kao treće, podnosilac zahteva tvrdi da je zakonom KAP transformisala sebe iz stranke u ugovoru u organ za sprovođenje, koji je dozvolio povlačenje vlasništva nad Hotelom Grand. Podnosilac zahteva priznaje da je zamena Specijalnog predstavnika generalnog sekretara (u daljem tekstu: SPGS) sa Odborom direktora KAP u skladu sa principima vladavine prava garantovanih Ustavom. Međutim, podnosilac zahteva tvrdi da, ako se *"[...] zamena primenjuje na ugovore KAP, a retroaktivno primenjuje na način na koji dodeljuje jednoj ugovornoj stranki jednostranu moć da poništi bitan element ugovora, tada bi to kršilo Ustav"*.

Tvrđenje u vezi sa povredom zaštite imovine, koja je garantovana članom 46. Ustava i članom 1 Protokola br. 1 EKLJP

40. Podnosilac zahteva opširno citira sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i tvrdi da osporena presuda predstavlja povredu "[...] zaštite koje se pruža podnosiocu zahteva prema članu 1 Protokola EKLJP 1 i članu 46. Ustava Kosova [...]".
41. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi da je KAP, delujući kao agencija Vlade "[...] nezakonito i bez odgovarajućeg postupka uzeo je vlasništvo i posed ove imovine od privatnog vlasnika sa samo nominalnom naknadom i bez ikakvog sudskog postupka."

Tvrđenje u vezi sa povredom člana 31. Ustava i člana 6 EKLJP

42. Podnosilac zahteva tvrdi da je nejednak tretman od strane PKVS, suđenje izvan delokruga tužbe podnosioca, primena i tumačenje Zakona o PAK i nezakonito uplitanje u imovinu podnosioca zahteva "[...] takođe, na različite specifične načine, povredilo njegova osnovna prava propisana odredbama člana 6 EKLJP i člana 31. Ustava Kosova".
43. Podnosilac zahteva navodi da se nejednak tretman odnosi na nepravičan tretman tokom postupka pred PKVS i da je time: „nejednakost oružja samo po sebi stvorilo povredu člana 6. EKLJP, jer stvara predrasude prema jednoj od strana, u ovom slučaju, prema podnosiocu zahteva.”
44. Podnosilac zahteva tvrdi da je PKVS imala zakonsku obavezu da dozvoli strankama u postupku jednake mogućnosti da dostave dokaze i da se izjasne o njihovom slučaju. Dakle, prema podnosiocu zahteva, on nije dobio pravično i nepristrasno suđenje i priliku da se izjasni u vezi sa svojim slučajem.
45. Podnosilac zahteva objašnjava da je njegov poseban zahtev, vezano sa suđenjem od strane PKVS van tužbe podnosioca zahteva bio sledeći: „Zelqif Berisha posluje pod nazivom NTP „Unio Commerce“ (kupac) osporava odluku Kosovske agencije za privatizaciju (KAP) Odbora direktora od 31. maja 2012. god., da „Izvrši opoziv akcija“ na akcije Newco Grand Hotel-a LLC. Tužilac traži da se presudom Posebne komore presudi da je odluka Odbora nezakonita kao „ultra vires”.
46. Podnosilac zahteva smatra da je delokrug njegove tužbe bio ograničen i od PKVS se tražilo da odgovori na proceduralna pitanja od fundamentalne važnosti. Shodno tome, podnosilac zahteva tvrdi da je došlo do povrede prava garantovanog članom 6 EKLJP, jer je PKVS “[...] rešavala predstavljeno pitanje samo uzgred, a zatim je otišla dalje od pitanja pred njom i odobrila delovanje KAP-a, kao da je KAP organ za sprovođenje.”

47. Podnosilac zahteva, u nastavku, tvrdi da je Odbor direktora KAP preuzimajući ulogu izvršnog organa na osnovu novog Zakona o KAP, jednostrano promenio parametre sporazuma, povlačeći njegovo vlasništvo nad Hotelom Grand.
48. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi da je princip pravičnosti i nepristrasnosti, garantovan članom 31. Ustava i članom 6 EKLJP, povređen, jer *“postupak Sudskog veća je lišilo podnosioca zahteva ugovornog prava da ima nezavisno sredstvo da objektivno i nepristrasno oceni činjenice, a onda da odluči o eksproprijaciji (opoziv akcija) pre nego što deluje vladina agencija (KAP).”*
49. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da je povredom člana 1. Protokola br. 1 EKLJP indirektno izazvana povreda člana 31. Ustava i člana 6 EKLJP, jer on tvrdi da *“[...] Nikada nije imao činjenice za koje se žalio, činjenice u vezi sa njegovom imovinom, koje su bile nasilno, jednostrano i nezakonito sudski istražene.”*
50. Konačno, podnosilac zahteva zaključuje tražeći od Suda da poništi presude Specijalizovanog veća PKVS (C-I-12-0042 od 20. marta 2013. godine) i Žalbenog veća PKVS (AC-I-13-0045-A0001 od 26. juna 2014. godine).

Relevantne odredbe Zakona o Kosovskoj agenciji za privatizaciju br. 04/L-034

Član 31 [Važeći zakon]

1. Ovaj zakon imaće prednost nad bilo kojim odredbama kosovskog prava koje nisu u skladu sa istim. Ne nanoseći štetu opštoj primeni prethodno navedene rečenice, posebno se predviđa da Zakon o upravnim postupcima neće važiti:
  - 1.1. na bilo koju radnju preduzetu od strane Agencije pod okriljem ovog zakona u vezi sa privatizacijom, likvidacijom, prodajom, prenosom, restrukturiranjem, reorganizacijom ili drugim vidovima raspolaganja bilo kojim preduzećem, korporacijom ili imovinom, i
  - 1.2. bavljenjem i rešavanjem bilo kog potraživanja ili interesa od strane Agencije ili Uprave za likvidaciju koji je načinjen od strane lica koje predstavlja navodnog poverioca ili vlasnika.
2. Ovim Zakonom stavlja se van snage Zakon br.03/L-067 „o Kosovskoj agenciji za privatizaciju“.
3. Agencija preuzima svu imovinu i obaveze koje je njen prethodnik posedovao, stekao ili pretrpeo u skladu sa Uredbom UNMIK-a 2002/12. Odbor i uprava Agencije obavljaće sve odgovornosti bilo kog prethodnog Odbora ili uprave imenovane u skladu sa Uredbom UNMIK-a 2002/12.
4. Ne nanoseći štetu opštem karakteru prethodnog stava ili stava 2 člana 3 ovog zakona, posebno se predviđa da Agencija predstavlja zakonitog i isključivog naslednika bilo kojih i svih prava i obaveza KPA, predviđenih ili koji se javljaju u vezi sa ugovorom koji je prethodno izvršen od strane KPA, i jedne ili više trećih strana koje imaju svoju glavnu zainteresovanost za upravu, funkcionisanje, prodaju, prenos, likvidaciju ili druge vidove raspolaganja preduzećem, korporacijom, imovinom ili interesom nad bilo kojom od istih.

Bilo kakva upućivanja na KPA sadržana u ugovoru završno će biti protumačena kao ona koja podrazumevaju Agenciju. Bilo kakvo upućivanje u ugovoru na specijalnog predstavnika generalnog sekretara završno će biti protumačeno kao upućivanje na Odbor Agencije. Ukoliko ugovor sadrži jednu ili više odredbi koje predviđaju da će se ugovorom upravljati zakonom iz strane nadležnosti:

4.1. niti ta odredba ni zakon date nadležnosti neće se koristiti, tumačiti ili primenjivati na bilo koji način koji izbegava ili umanjuje prethodno navedene zahteve ovog stava, a

4.2. ovaj stav neće biti protumačen kao stav koji potvrđuje ili poništava, u celosti ili delimično, izbor zakona navedenog u datoj odredbi; ovo potvrđivanje ili poništavanje izvršiće se u skladu sa važećim pravilima međunarodnog privatnog prava.

5. Direktor Odbora imenovan od PCN, na osnovu člana 12, paragraf 3 ostaju na svoje položaje i nakon okončanja mandata PCN i vrši će se naknada od prihoda namenjenih KAP.

Prihvatljivost zahteva

51. Kao prvo, Sud ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.

52. Sud uzima u obzir član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

53. Sud se poziva i na pravilo 36 (1) i (2) Poslovníka, koje propisuje:

„(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključí:

(a) da zahtev nije prima facie opravdan, ili

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili

(c) da podnosilac zahteva nije žrtva kršenja prava zagarantovanih Ustavom, ili

(d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.

54. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da je presudom Žalbenog veća PKVS (AC-I-13-0045-A0001 od 26. juna 2014. godine), potvrđujući presudu Specijalizovanog veća PKVS (C-I-12-0042 od 20. mart 2013. godine), povređen princip jednakosti, pravo na imovinu i pravo na pravično i nepristrasno suđenje.

Tvrđnje u vezi sa povredom principa jednakosti

55. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporenim presudama PKVS povređen princip jednakosti, garantovan članom 3. Ustava.
56. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi da nije jednako tretiran, da je PKVS sudila izvan delokruga tužbe podnosioca zahteva i pogrešno je primenila Zakon o KAP.
57. Kao prvo, podnosilac zahteva tvrdi da nije jednako tretiran u postupku od strane PKVS, jer je PKVS dozvolio KAP, kao tuženoj u postupku, da iznese dokaze i argumente kako bi opravdala svoju odluku o povlačenju vlasništva podnosioca nad Hotelom Grand. Dakle, prema podnosiocu zahteva, KAP je povredila njegov položaj i na taj način je stavljen u nepovoljan položaj.
58. Sud primećuje da Žalbeno veće PKVS u svojoj presudi smatra:

“Izmena zakona ne podrazumeva da se tužena, kao stranka u sporazumu o obavezama i predviđena da bude u svojstvu jedne stranke u mogućoj arbitraži, menja u položaju jednog sudije u svom predmetu. Tužena ostaje stranka koja vrši svoje pravo na novi opoziv akcija. Ostaje izložena nezavisnoj sudskoj oceni Posebne komore da odluči da li je postupala na zakonit način ili ne kada je delovala na taj način.”

59. Kao drugo, podnosilac zahteva tvrdi da je PKVS prekoračila delokrug tužbe podnosioca, jer je tokom razmatranja navoda KAP, kao tužene, PKVS zaključila da je podnosilac zahteva izvršio tešku povredu obaveza.
60. U tom smislu, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS obrazložilo svoju presudu na sledeći način:

“Na osnovu navedenog u žalbi, Žalbeno veće ne nalazi nijedan argument da je sud prekoračio granice određene u tužbi, jer je odlučio samo jednom tačkom izreke: „Tužba se odbija kao neosnovana“ i ništa više o toga. Žalilac je imao tužbu pred Posebnom komorom, dakle, odlučeno je u skladu sa tom tužbom. Što se tiče ocene Posebnog veća da je „sud odlučio da su povrede tužioca teške“, Žalbeno veće ocenjuje da sudsko veće nije prekoračilo svoje granice i nije opteretio tužioca, jer je on trebalo da oceni da li je tužilac dao razlog KAP da opozive akcije kako bi bio u stanju da sudi potpun zahtev tužioca o proglašavanju nezakonitim opoziv akcija. Pošto je Sudsko veće došlo do pravičnog zaključka da je bilo unutar nadležnosti KAP da dozvoli opoziv akcija bez prethodnih konsultacija sa SPGS ili arbitražnim tribunalom, ono treba da odluči da li je performansa tužioca dovela do toga da se izvrši opoziv akcija. U

suprotnom, ono ne bi imalo mogućnosti da odluči da li je opoziv akcija pravilno dozvoljen kako bi tužba bila neosnovana ili da li je trebalo da proglašeništavom sa rezultatom gde bi tužba bila osnovana“.

61. Što se tiče tvrdnje podnosioca zahteva o povredi principa jednakosti, Sud smatra da je podnosilac imao mogućnost da ospori optužbe na oba stepena PKVS i da je iskoristio svoje pravo podnošenja tužbe i žalbe pred PKVS. Pored toga, Sud smatra da je obrazloženje, pruženo od strane Žalbenog veća PKVS u odgovoru na gore navedene tvrdnje podnosioca u vezi sa principom jednakosti, opravdano i pravično.
62. Ustavni sud ne može da zameni ulogu redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primene relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj: *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine; vidi i slučaj: KI70/11 podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, Ustavni sud, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
63. Kao treće, podnosilac zahteva tvrdi da je Odbor direktora KAP, na osnovu novog Zakona o KAP, preuzeo ulogu organa za sprovođenje i ovlastio povlačenje vlasništva nad Hotelom Grand.
64. U tom smislu, Sud smatra da je podnosilac zahteva pokrenuo pitanja zakonitosti i zato naglašava da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenim od strane redovnih sudova, osim i ako su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
65. Pored toga, Sud primećuje da podnosilac zahteva pokreće i pitanje kompatibilnosti Zakona o KAP-u sa Ustavom.
66. U tom smislu, podnosilac zahteva nije ovlašćena stranka da se obrati Ustavnom sudu u vezi sa pitanjem kompatibilnosti zakona sa Ustavom ili pitanjima ustavne kompatibilnosti zakona kada se pokreću u sudskom postupku. Kompatibilnost zakona sa Ustavom ili ustavnih pitanja pokrenutim u sudskom postupku su pitanja koja su u nadležnosti Ustavnog suda, ali samo ako su podneta od strane ovlašćenih stranaka, odnosno, samo od strane Skupštine Kosova, predsednika Republike Kosovo, Vlade, Ombudsmana (član 113. 2. 1) i sudova (član 113.8) (vidi slučajeve: KI118/14, podnosilac zahteva: *Raiffeisen Bank Kosovo J.S.C*, rešenje o neprihvatljivosti od 9. marta 2015. godine, KO04/11, podnosilac zahteva: *Vrhovni sud Republike Kosovo* tražeći ocenu ustavnosti članova 35. 36. 37. i 38. Zakona o eksproprijaciji nepokretne imovine br. 03/L-139, presuda od 1. marta 2012. godine; KO43/10, podnosilac zahteva *LDK-AAK-LDD*, SO Prizren, rešenje o neprihvatljivosti od 25. oktobar 2011. godine, stavovi 19-21; i KI230/13, podnosilac zahteva: *Tefik Ibrahim*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. maja 2014. godine, stavovi 25-27).

67. Iz navedenih razloga, Sud smatra da činjenice iznete od strane podnosioca zahteva ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o povredi prava na jednakost pred zakonom, garantovanog članom 3. Ustava.

Tvrdnje u vezi sa povredom zaštite imovine, kao što je garantovano članom 46. Ustava i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP

68. Podnosilac zahteva tvrdi i da osporene presude predstavljaju povredu prava na zaštitu imovine, koje je garantovano članom 46. Ustava i članom 1 Protokola 1 EKLJP.
69. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi: „Ovo predstavlja povredu, inter alia, člana 1 Protokola broj 1 Evropske konvencije, kao i članova 22, 32 i 46. Ustava Republike Kosova, pored toga što predstavlja povredu osnovnih principa vladavine prava [...] KAP je, delujući kao agencija Vlade Kosova, nezakonito i bez odgovarajućeg postupka uzela vlasništvo i posed ove imovine od privatnog vlasnika sa samo nominalnom naknadom i bez ikakvog sudskog postupka.”
70. U vezi sa pitanjem naknade, Žalbeno veće PKVS u svojoj presudi utvrđuje: “[...] Pitanje problema tokom realizacije obaveza prema sporazumu, kao i pitanje nadoknade – vraćanja uloženi finansijskih sredstava, treba da bude predmet nekog drugog sudskog postupka.”
71. U tom smislu, Sud priznaje da je podnosilac imao pravo na imovinu, ali gubitak te imovine je bio legitiman, odnosno: (a) u skladu sa zakonom (b) služi legitimnom cilju (u javnom interesu) i (c) opravdano je i proporcionalno ostvarenju traženog cilja. Osim toga, Sud primećuje da je povlačenje vlasništva nad akcijama Hotela Grand odlukom Upravnog odbora KAP razmatrano i odlučeno od strane PKVS. Dakle, Sud smatra da je obrazloženje pruženo u obe odluke PKVS jasno, a nakon razmatranja postupka, Sud je takođe utvrdio da postupci pred PKVS nisu bili nepravični ili proizvoljni (vidi slučaj: *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
72. U zaključku, Sud nalazi da podnosilac zahteva nije izneo nijedan ubedljiv argument, kojim bi dokazao da navodne povrede predstavljaju ustavne povrede.

Tvrdnje u vezi sa povredom člana 31. Ustava i člana 6 EKLJP

73. Kao što je navedeno, podnosilac zahteva tvrdi da su nejednak tretman od strane PKVS, suđenje izvan delokruga tužbe podnosioca zahteva, primena i tumačenje Zakona o KAP i nezakonito uplitanje u njegovu imovinu na različite načine povredili njegova prava garantovana članom 31. Ustava i članom 6 EKLJP.
74. Kao prvo, podnosilac zahteva tvrdi da je PKVS imala zakonsku obavezu da dozvoli strankama u postupku jednake mogućnosti da dostave dokaze i da se izjasne o svojim slučajevima. Međutim, prema podnosiocu zahteva, on nije dobio pravično i nepristrasno suđenje i priliku da predstavi svoj slučaj.

75. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije izneo nijedan dokaz ili argumente o tome kako je i zašto tretiran na nejednak način i zašto nije dobio opravdanu priliku za podnese dokaze i da se izjasni o svom slučaju pred PKVS.
76. U tom smislu, Sud ponavlja da nezadovoljstvo podnosioca odlukom nije dovoljno da pokrene verodostojnu tvrdnju za ustavnu povredu prava na pravično suđenje. Kada se tvrde ustavne povrede, podnosilac zahteva mora izneti ubedljive i nesporne argumente da potkrepi svoje navode, kako bi zahtev bio osnovan (vidi slučaj: br. KI198/13 podnosilac zahteva *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. marta 2014. godine).
77. Sud smatra da su Specijalizovano i Žalbeno veće PKVS sproveli postupke na pravičan način i opravdali svoje odluke na osnovu tužbe i žalbe podnosioca zahteva.
78. U tom smislu Sud, takođe, primećuje da su Specijalizovano veće i Žalbeno veće PKVS obrazložili svoje odluke na osnovu dokaza i obrazloženja pruženih od strane podnosioca zahteva u svojstvu tužioca, kao i na osnovu dokaza i odgovora na tužbu podnetu od strane KAP, u svojstvu tužene. Na osnovu navedenog, činjenica da je i podnosiocu zahteva i KAP, strankama u postupku pred PKVS *“pružena prilika da imaju saznanja i komentarišu sve iznete ili izvedene dokaze u cilju uticaja na odluku suda”*, pokazuje da su Specijalizovano veće i Žalbeno veće PKVS opravdali i doneli svoje odluke u skladu sa principima garantovanim prema pravu na kontradiktorno suđenje (vidi slučaj: *Vermeulen protiv Belgije*, ESLJP, br. 19075/91, presuda od 20. februara 1996. godine).
79. Kao drugo, podnosilac zahteva tvrdi da je PKVS sudila izvan delokruga tužbe podnosioca zahteva. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi da je delokrug njegove tužbe bio ograničen i da se od PKVS tražilo da odgovori na proceduralna pitanja od fundamentalne važnosti, odnosno, da utvrdi da je odluka Odbora direktora KAP bila nezakonita kao *ultra vires*. U tom smislu, podnosilac zahteva tvrdi povredu prava garantovanih članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP, jer je PKVS *„[...] rešavala predstavljeno pitanje samo uzgred, a zatim je otišla dalje od pitanja pred njom i odobrila delovanje KAP-a, kao da je KAP organ za sprovođenje.”*
80. U tom smislu, Sud primećuje da Žalbeno veće PKVS smatra:

“Na osnovu navedenog u žalbi, Žalbeno veće ne nalazi nijedan argument da je sud prekoračio granice određene u tužbi, jer je odlučio samo jednom tačkom izreke: „Tužba se odbija kao neosnovana“ i ništa više.“

[...]

Žalbeno veće ocenjuje da Sudsko veće nije prekoračilo svoje granice i nije opteretio tužioca, jer je on trebalo da oceni da li je tužilac dao razlog KAP da opozive akcije kako bi bio u stanju da sudi potpun zahtev tužioca o proglašavanju nezakonitim opoziv akcija. Pošto je Sudsko veće došlo do

pravičnog zaključka da je bilo unutar nadležnosti KAP da dozvoli opoziv akcija bez prethodnih konsultacija sa SPGS ili arbitražnim tribunalom, ono treba da odluči da li je performansa tužioca dovela do toga da se izvrši opoziv akcija. U suprotnom, ono ne bi imalo mogućnosti da odluči da li je opoziv akcija pravilno dozvoljen kako bi tužba bila neosnovana ili da li je trebalo da proglasi ništavom sa rezultatom gde bi tužba bila osnovana”.

81. Kao treće, podnosilac zahteva, u nastavku, tvrdi da je zahvaljujući novom Zakonu o KAP, Odbor direktora KAP preuzeo ulogu organa za sprovođenje i kao rezultat toga jednostrano promenio parametre sporazuma, povlačeći njegovo vlasništvo nad Hotelom Grand. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi da je njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP povređeno, jer „*uplitanje zakonodavstva je dovelo do pozicije koja je promenila status podnosioca zahteva kao subjekta zakona u njegovim ugovornim odnosima.*”

82. U tom smislu, Sud primećuje da je Žalbeno veće PKVS u svojoj presudi odgovorilo na sledeći način:

“Oba uslova su ukinuta članom 31. Zakona o KAP-u. Ovlašćenja SPGS-a su preneti, na osnovu zakona, na Odbor direktora tužene.

Istina je da su, na osnovu člana 31. Zakona o KAP-u, promenjene ugovorne dužnosti i prava stranaka sporazuma o obavezama. Tužilac gubi šansu da se SPGS uzdrži od naređivanja opoziva akcija, i on, takođe gubi pravo da uđe u arbitražu u slučaju da SPGS ne postoji više – kao što se desilo, ne postoji više sa posebnim svojstvima koje je imao u vreme zaključivanja ovog sporazuma.

Međutim, ovi gubici nisu neustavni. Zakonodavac može da izmeni ugovorne obaveze, i to radi često [...]”.

83. Što se tiče primene Zakona o KAP od strane oba stepena PKVS, Sud se poziva na svoju sudsku praksu, gde je zaključio da u okviru principa vladavine prava i na osnovu člana 102. [Opšta Načela Sudskog Sistema] Ustava: “*[...] Posebna komora vrhovnog suda, kao deo sudskog sistema Kosova, ima Ustavnu obavezu da sprovodi zakone koje je usvojila Skupština Kosova*” (vidi slučaj: KI25/10, podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, presuda od 30. marta 2011. godine, stav 56).

84. Štaviše, podnosilac zahteva još jedanput pokreće pitanje zakonitosti i pitanje kompatibilnosti Zakona o KAP sa Ustavom.

85. Što se tiče pitanja zakonitosti, Sud ponovo naglašava da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenim od strane redovnih sudova, osim i ako su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).

86. U vezi sa pitanjem kompatibilnosti Zakona o KAP sa Ustavom, podnosilac zahteva nije ovlašćena stranka da podnese Sudu takva pitanja, kada se pokreću u postupku pred Sudom.
87. Pored toga, podnosilac zahteva tvrdi da povreda člana 46. Ustava i člana 1. Protokola br. 1 EKLJP indirektno prouzrokuje povredu člana 31. Ustava i člana 6. EKLJP, jer *“[...] Nikada nisam imao činjenice na koje bi se žalio, činjenice u vezi sa mojom imovinom, da su nasilno, jednostrano i nezakonito sudski istražene.”*
88. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije izneo nikakve činjenice ili ubedljive argumente o tome kako su i zašto *“[...] činjenice u vezi sa njegovom imovinom bile nasilno, jednostrano i nezakonito sudski istražene“*.
89. U zaključku na osnovu navedenog, Sud zaključuje da podnosilac nije potkrepio svoje tvrdnje o povredi prava na jednakost pred zakonom, zaštitu imovine i prava na pravično i nepristrasno suđenje i stoga, zahtev je neprihvatljiv, kao očigledno neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

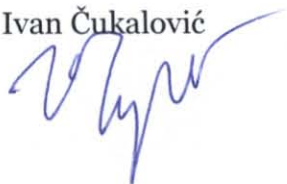
Ustavni sud, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) i (2), (b) i (d) Poslovnika, 28. avgust 2015. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona; i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Ivan Čukalović

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

